

Even uitwaaien op 't Scheld

Iedereen slaapt nog en de verse pistoletjes vullen de keuken met een heerlijke geur. Buiten zwiepen de kale takken door de gierende wind wild heen en weer en lage donkergrijze wolken worden in dolle vaart voort gejaagd. Regelmatig scheuren ze open en dan kletteren dikke regendruppels tegen de ruiten. De poes zit naast mij op tafel. Samen kijken we naar het spektakel van wind en regen. "Ik ga naar 't Scheld" zeg ik plots hardop. De kat draait traag haar zwarte kop en kijkt me met half dichtgeknepen ogen aan. Ze zegt niets maar ik kan haar gedachten lezen. "Ik ga op mijn kussentje liggen en zet met dit weer geen poot buiten." Slimme kat.

Ik parkeer de auto zoals gewoonlijk net buiten Yerseke achter de dijk en kleeft me om. Hier sta ik beschut uit de wind, maar zodra ik boven de dijk uitkom wordt ik haast omver geblazen. M'n hoed deserteert en vliegt in een lange boog, holderdebolder terug tot onder de auto. Ik deins even achteruit tot in de luwte van de dijk en leg m'n boot op het gras. Ik zal hem achter mij over de grond naar het water slepen want op mijn schouder pakt hij te veel wind. Terug bovenop de dijk blijf ik even met open mond naar het schouwtoneel kijken. Het water lijkt razend. Schuimbekkend slaat het zich te pletter op de stenen. Hier is een oorlog aan de gang. De Schelde doet elk jaar een paar aanvallen op het land, haar laatste overwinning dateert van 1953. Sindsdien heeft het land en zijn bewoners de handen in elkaar geslagen en konden zij elke aanval afslaan, maar het water blijft proberen en met het opwarmen van de aarde en het afsmelten van de poolkappen zijn er nieuwe troepen onderweg.

Als ik op het kleine strandje m'n boot even los laat om mijn spatdek omhoog te trekken neemt de wind hem mee en rolt hij bonkend over het zand. Gotver.. dat is na m'n hoed de tweede die er tussenuit wil knippen! Ik sleur hem terug tot in de uitrollende golven. Dit moet ik een paar keer herhalen want telkens ik er één voet inzet draait hij zich koppig dwars en laat zich gewillig vol zout water lopen. Ik bevind me hier middenin de vuurlinie. De kamikaze golven die zich blindelings op het strand storten raken mij met volle kracht en als ik eindelijk zit en m'n spatdek vast heb voel ik het water in mijn boot tegen mijn benen klotsen. We gotta get out of this place, if that's the last thing we ever do. Dit toepasselijke deuntje van the Animals schiet door mijn hoofd. Ik maak me uit de voeten, weg van het slagveld. Maar al vlug lijkt het geen simpele opdracht, de wind en de golven willen het commando van mijn schip overnemen en zelf een nieuwe koers bepalen. Dit wordt een gevecht op het scherp van de snee.

Paddel op schouderhoogte, duwen uit de schouders met gestrekte armen en draaien in de lende. Aan die les stijlwaren heb ik nu niets meer, het is kappen en steunen tussen de hoge puntige golven, honderd procent geconcentreerd om recht te blijven. Ik probeer de wind recht op kop te houden want van zodra die me in mijn zij te pakken krijgt is het een verrekte karwei om terug op koers te komen. In de verte zie ik een schip laag op het water rollen, eromheen zwermen vier kleine bootjes als

gieren rond een stervend dier. Maar ik heb geen tijd om er lang naar te kijken want de heksenketel waarin ik me bevind slurpt alle aandacht op.

Vermoedelijk bevind ik me boven een zandbank want het water maakt onvoorstelbare sprongen. De puntige golven nemen de aanvalshouding van bronstige bokken aan, ze zetten zich hoog op hun achterste poten, draaien hun kop omlaag en halen dan hard uit op het dek van mijn boot. Ik bevind me meer onder dan boven water en heb geen zeekajak maar een onderzeeër nodig. Gedurig moet ik het zoute water uitspuwen dat ik binnenkrijg. Een stel kieuwen zou nu praktisch zijn.

Na drie kwartier boksen ben ik nog niet bijna halfweg de stroom en mijn onderarmen beginnen te verkrampen van het knijpen in m'n paddel, maar door de wind die fanatiek blijft doorgaan kan ik de grip niet verminderen. Tijd om terug te draaien. Dit is het moment waarop de golven hebben gewacht, ze kunnen mij eindelijk van opzij overspoelen. Ik moet afwisselend aan de ene kant vooruit trekken en dan vlug aan de andere kant achteruit duwen om de wind van dwars naar achter te krijgen. Maar telkens ik dit manoeuvre moet onderbreken om te anticiperen op een aanstormende golf lig ik terug dwars in de wind. Ik voel mijn hart bonken in m'n lijf en hijg als een kettingroker als ik eindelijk 180°gedraaid ben. Nu komt het er op aan om de wind en de golven achter mij te houden. Surfen is er niet bij want er zit geen lijn in de golven, het zijn puntige koppen en rollers. De wind probeert onder de vleugeltjes van mijn boot te geraken om me opzij te duwen en weer dwars te krijgen. Het is vechten voor elke paddelslag, ik begin vermoeid te raken en die krampen in m'n armen worden met elke slag heviger.

Is dit nog varen? Dit is survival, vechten om recht te blijven, vechten om vooruit te komen, elke seconde alert blijven. Dit is puur wildwater maar dan met een afdaler. Valt hier nog van te genieten? ....Ja.... Ik vind van wel.

Anderhalf uur na m'n vertrek sta ik terug op het strandje. Mijn knieën knikken van vermoeidheid, ik ben totaal uitgeput. Ik kleed me om, bind mijn boot vast en rij tot vlak voor het café voor een kop koffie.

Als de waardin me komt bedienen zegt ze dat het een wijs besluit is om de kajak op de auto te laten en me bij dit weer niet op het water te wagen. Ik durf niet te zeggen dat ik er net af kom. Het enige dat er uitkomt is "Ja, er staat een stevige wind vandaag" Ze kijkt me aan en zegt "Stevige wind? Stevige wind? Twee uur geleden is er een mosselschuit in de problemen gekomen. Twee sleepers en twee boten van de reddingsdienst zijn er op afgestuurd" "Dat heb ik gezien" antwoord ik en kan nog net 'van op het water' inslikken. Ben ik te ver gegaan? Was dit de limiet? Was ik onverantwoord? Ik had deze morgen misschien wel wat meer op het papiertje kunnen schrijven dat ik op de keukentafel achterliet, maar 'ik ben gaan varen' leek mij duidelijk genoeg. En daarbij, ik zit hier toch nog, dus ben ik niet te ver gegaan. De limiet, waar ligt die trouwens? Die weet je pas liggen als je erover bent gegaan en dan heb je aan die kennis niets meer want dan wint het water en blijft er voor jezelf niets anders over dan een klein stukje in de krant tussen de rubriek weekend ongevallen.

Ik zit nog een tijdje te praktiseren en mezelf in vraag te stellen maar ach, mijn visie zal het werelddenken niet veranderen dus wat zou ik me aantrekken van wat de wereld denkt.

Er komt me een passage uit het boek Herinneringen voor de geest.

“Maar ik herhaal niettemin voor de honderdste keer, dat er toch één, ja minstens één geval is, waarin de mens bewust en met zijn volledig besef het schadelijke, het stomme, ja het aller-stomste kan wensen en dat juist om het recht te hebben, om voor zichzelf het aller-stomste te kunnen wensen en om niet door de plicht gebonden te zijn, om alleen het redelijke te verlangen, wijl het toch in ieder geval het voornaamste, het dierbaarste voor ons bewaart, ik bedoel onze persoonlijkheid, onze individualiteit” Als Dostojevski vind dat we, om onze eigenheid te behouden, het recht hebben domme dingen te wensen, behoud ik me het recht om de volgende keer, desnoods met nog meer wind, terug op de Schelde te zitten. Als we onze individuele vrijheid afgeven wordt heel onze samenleving één grote penitentiare instelling. Ik sla nog een jenever achterover om mijn wens te bekrachtigen en rij terug naar huis, terug naar een week van files en stres. Terug uit penitentiair verlof ??

Willy.